

EGY ELFELEDETT ORSZAG NAGYKÖVETE

A Taylor Acoustic – Szabó Tibor cége – évek óta rendszeresen kiállít a High End Show-n, mindenfajta sajtóvisszhang nélkül. Mert sem mi, sem a többi lap nem közölt még tesztet azokról a készülékekről, amelyeket készítenek. Bevallom férfiasan, hogy sem a hangfalaik kissé puritán kinézete, sem az erősítőik nem keltették fel a figyelmemet, utólag visszagondolva, hibásan. Szolgáljon tehát elégtétellül is ez a cikk, nem kevés tanulsággal egyetemben.

Szóval, bókászom a High End Show-n, és egy nagyon „durva” kinézetű lemezejátszóra leszek figyelmes. Egy monstrum, és mint tudjuk, a monstrum kinézetű lemezejátszók általában jók. Ezt meg kell nézni, az utolsó nap utolsó

órájában meg is kell hallgatni. A végén kézfogas Tiborral, és előkészülök az Első Valóban Sorozatban Gyártandó Magyar High End Lemezejátszó tesztelésére.

A Taylor Acoustic Gyrophon F.B. futómű/Rega RB 300 hangkar lemezejátszó összeállítás:

Maga a sasszi – függesztett lemezejátszóról van szó – három fő részre tagolható. Az alsó lemez, amelynek anyaga MDF, alapvetően kör alakú, vastagsága 20 mm, színe zongoralakk-fekete, három hegyes kúpon áll. Belőle, mint négy kis félsziget, úgy állnak ki a függesztéseket tartó félkörök, és a segéd szíjtárcsa konzolja. A függesztéseket a félkörökből felfelé meredő csavarmentes száruk tartják, a segéd szíjtárcsa egy acélházas rézperselyben, egyetlen csapágygolyón fut, olajban. Egy

szinttel feljebb menve a mozgó, szubsasszi található. Anyaga, csakúgy, mint az alaplapnak, MDF, de ez már két lemezből lett összeragasztva, így a vastagsága 40 mm. Szintén kör alakú, belőle is négy konzol áll ki, de a negyedik a hangkart tartó bak számára szolgál. Magának a sasszinak a függesztésére hat-hat-hat kisméretű rugó szolgál, ezek a szem elől egy fa kupakkal láthatatlanná lettek téve. A felső lemez közepén a nagyméretű csapágyház található, négy csavarral lefogatva, de kellenek is azok a csavarok, mert komoly súlya van a lemeztányérnak.

A csapágyperselybe egy kis tárcsás tengely kerül, amely végezetül tartja a 16 kg-os alumíniumötvözet lemeztányért. A hangkart egy hengeres bakra szerelhetjük fel, de ezt minden kartipushoz külön kell legyártani. A hangszedő kivezetése – két RCA aljzaton keresztül – ezen a bakon található, így ha valaki más kábelt szeretne használni, akkor nem kell szétforrasztani a kart. A lemeztányér tetejére filekorongot, ragasztottak (kísérletek alapján), aki úgy érzi, hogy belesnyúlna a lemezalátétbe, az egyszerűen eltávolíthatja azt. A lemeztányér hajtásáról egy kisméretű szinkron motor gondoskodik, és ez a motor egy külön fadobozban kapott helyet. Éleli legömbölyítettek, színe lakk fekete, de sajnos nincs rajta kapcsoló, így ha be szeretnénk indítani a lejátszót, akkor először jól belendítjük a tányért,

majd be kell dugni a villásdugót a konnektorba. Meglehetősen ügyetlen megoldás, de már dolgoznak a korrigálásán. Egy dologról nem tettem még

említést, és az a meghajtó szíj. Egy hosszú, kör keresztmetszetű gumi-szíj jár a lemezejátszóhoz, amelyet által kell vetni a motor szíjtárcsáján, a lemeztányéron és a segéd-tárcsán, a motor csak a lendületben lévő tányért képes forgatni, álló helyzetből megindítani már nem, különben leéghet. Hiányossága a Gyrophonnak, hogy egyelőre csak 33 1/3 fordulatszámú lemezeket játszik le, de ezt egy másod szíjtárcsával könnyen orvosolni lehet. Mindezt megkoronázandó, jár a lemezejátszóhoz egy leszorító korong. Alapkiépítésben a Taylor Acoustic Gyrophone lemezejátszó Rega RB 300 hangkarral van felszerelve, de természetesen, a vevő kívánságára más karok is tehetők rá. A lemezejátszó-futómű ára 280 000 forint, míg a hangkarért 75 000 forintot kell fizetni a Taylor Acousticnál.

Lemezejátszót tesztelni nagy öröm, magyar készüléket szintúgy, és ha ez a kettő találkozik, akkor a jókedv már szinte fokozhatatlan. Igyekeztem a teszthez mindent úgy megszervezni, hogy teljesen egyenlő feltételeket biztosítsak a Gyrophonnak az általam használt Roksan Xerxessel. Mivel mindkettőre RB 300 hangkar van szerelve, és az enyémbe egy Ortofon MC 20S hangszedő billeg, így elkértem Sári Tomitól az MC 20S-ását, amelyet az enyémmel együtt vásárolt évekkel ezelőtt. A két pick up ugyan nincs egyforma állapotban, de még mindig ezek a legjobbak, amit össze lehet szedni. A hangkaromba Isoda kábel lett régebben beforrasztva, és szerencsére akadt még egy fél méteres pár otthon. Mindkét lejátszó egy-

forma Söund Arts konzolra került, és mindegyik alatt egyforma gumiköpeny volt (lásd még tuning rovatunkban ifj. Fentős Zoltán cikkét). Az

egész rendszer alatt még további öt bicikli belső is volt, úgyhogy lebegtünk, mint egy szitakötő. A lánc többi eleme a következő volt: DPA 211 végerősítő, DPA csöves előerősítő, T 20 MC transzformátor, Audio Note AN J/L hangsugárzók, Söund Arts HB S1 állvány, v. d. Hul First és First Ultima összekötő kábelek, és Straight Wire Quartett hangfalkábel.

Elsőnek nagy kedvencemet, Eric Clapton Unplugged lemezét tettem fel (Running on faith, Reprise Records).

Élettel teli, valódi előadás, és ahogyan vártam, nagyon komoly a basszusa. Clapton az egész lemezen folyamatosan üti a ritmust a lábával, és ez a Tayloron sokkal jobban hallható. De ez még semmi! Minden egyből a helyére került, a zongora inkább hasonlít egy valódi hangszerre, mint a Roksan esetében. A csörgők szállnak, a lányok megszépültek, szexisek, Eric sokkal valóságosabbnak hat mind az énekével, mind a gitárjátékával. Minden hangszer körbejárható, a dobosnak itt a teljes szerelése, a színpad nagyon széles, sokkal szélesebb, mint a hangfalak bázisa! A térhatás mélységében nagyon tagolt, és a magassága meghaladja a Roksanét. Élet van minden megszólaló hang mögött, olyannyira, hogy a szám vége felé felkaptam a villanygitáromat, és levágtam egy hosszú szólót G-dúrban. Ez komoly!

Most jön egy olyan lemez, amelyen néhány függesztett lemezejátszó elvérzik a Xerxessel szemben. Diane Schuur & the Count Basie Orchestra/Deedle's blues/GRP.

Sokkal nagyobb dinamika szorult belé. Diane inkább nevezhető a Taylor esetében hús-vér embernek, mint a másíknál, mert egyszerűen jobban lejön a frazirozása. A Count Basie Orchestra egy teljes big band érzetét kelti, egy-egy szaxofonszólónál inkább elhiszem, hogy valódi hangszert hallok. A Gyrophon pumpál-pumpál, életet visz a lemezre, az egyébként nagyon kiemelt nagybőgő még méltóságteljesebbé válik, néha olyan mélyre hatol, hogyha utánanéznék, beleszédülnék. Megnyúlnak időben a lecsengések, tovább szól a cintányér, nagyobbak a hangszerek közötti terek, szünetek, csöndek. Egyszerűen helyére kerül minden.

Antonin Dvořák Szlovák táncából az Allegro vivace szóljon egy 1960-as! Living Stereo (RCA) lemezről, amely a legjobb lemez mindkötül, amit valaha hallottam.

Kiegyenlítettebb középtartomány, szebb, plasztikusabb zenekar, szebben játszott hegedűszólamok. Súlyos a nagybőgők belépése, minden megszólalásuk élmény. A cintányéros jobban tartja az ütemet, a triangulum hosszabban szól, és nagyobb lendületet vesz a zenekar most. Több szólam hallatszik, nagyobb a középtartomány dinamikája, és megnövekedett tisztaság jellemzi a Gyrophont. De tud ám nagyon csöndes is lenni a lemezejátszó! A kürtök és tubák élményszámba mennek, mert olyan a hang, hogy kénytelen vagyok odafigyelni minden kis részletre is. Ez olyan, mint az olvasásban a dislexia, csak nem a szemem, hanem a fülem ugrál ide-oda.

Ha valami egészen biztos támpontot keresek, akkor

előveszem a Muzsikás együttes jól ismert Nem arról hajnallik, amerőről hajnallott... című albumát, és felteszem az első számot. (Hungaroton)

Tisztábban, szebben énekel ifj. Csoóri Sándor a Taylor lemezejátszójával, mint a másik esetben. Sokkal inkább igaznak tűnik, és ez igen jó hír. A koboz pengetése szebb, a húrok valódi bélből keszültek, a tér szélesebb, jobban tagolt mélységében. Határozottabban szólal meg a nagydob a „Megverték a dobot, a hegyek tetején...” résznél, a dal végén szebben, kiegyenlítettebben hallik a furulyaszó. A buzukin színesebben játszanak, és hangjuk nem telepedik rá a többi hangszerre. Kevésbé zavaros, nyitottabb előadás, sugározza a high-end nyugalmát, és magabiztosságát, mert hosszan és jól hallgatható.

Négyből négy, ez különösebb magyarázatot nem kíván. Hangszedőkből adódó különbség ide, vagy oda, a Taylor Acoustic Gyrophone jobb lemezejátszó volt, mint a Roksan Xerxes. Persze óvatosan kell bánni ezekkel a minősítésekkel, mert biztos lehetne bizonyítani az ellenkezőjét is, de a teszt alatt, ami maximálisan korrektnek mondható, a fent olvasható eredmény jött ki. Mindezekről függetlenül a Gyrophone bizony a legjobb magyar sorozatban készülő lemezejátszó, high-end a javából, és nem utolsó sorban meglehetősen olcsó is.

Igazi beszéd báj!
-hordós-

